

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ošváth, s. r. o., Vajanského 58, Piešťany, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Ošváth, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 106/2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 1. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ošváth, s. r. o., Vajanského 58, Piešťany, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Ošváth, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 106/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. II bodom 7 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019, schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu 13. februára 2019, bola vec sťažovateľa na základe rozhodnutia o nariadení jej pridelenia z 9. apríla 2019, keďže ide o naliehavú vec patriacu do rozhodovacej pôsobnosti senátu, rozhodnutie o ktorej neznesie odklad, pridelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov sudkyňi spravodajkyňi Jane Baricovej, a preto bola prejednaná a rozhodnutá v prvom senáte, ktorý podľa čl. II bodu 2 písm. a) Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 v období od 17. februára 2019 do prijatia nového rozvrhu práce pri predkladaní veci do senátu Janou Baricovou ako sudkyňou spravodajkyňou pracuje v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš a Mojmír Mamojka.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) väzobne stíhaný pre podozrenie zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

4. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že podaním z 8. októbra 2018, adresovaným Okresnej prokuratúre Trnava, požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) po tom, čo mu 23. októbra 2018 bolo doručené negatívne stanovisko prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava k prepusteniu sťažovateľa, uznesením sp. zn. 15 Tp 69/2018 z 29. októbra 2018 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku a zároveň rozhodol, že väzbu sťažovateľa

dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahrádza (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“). Proti označenému uzneseniu prvostupňového súdu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 106/2018 zo 17. decembra 2018 zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe, garantovaného prostredníctvom čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, v ktorom ako sťažnostný súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá.

5.1 Sťažovateľ (v podstate) argumentuje, že sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podal ihneď po jeho vyhlásení 29. októbra 2018, pričom ju priamo do zápisnice aj odôvodnil. Krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti 17. decembra 2018 (t. j. 49 dní po jej podaní) uznesením, ktoré mu bolo doručené až 4. januára 2019, t. j. až 67 dní po podaní sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Takýto postup krajského súdu sťažovateľ považuje za neprimeraný a porušujúci jeho v sťažnosti označené základné práva garantované ústavou.

6. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo (sloboda) [REDAKOVANÉ], upravené v čl. 48 ods. 2 a čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn.: 5 TPo/106/2018 porušené bolo.

2. Obvineného [REDAKOVANÉ] nariaďuje ÚS SR prepustiť z výkonu väzby ihneď na slobodu.

3. Krajskému súdu Trnava prikazuje, aby vo veci konal bez ďalších prietahov v konaní.

4. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie 10.000 €... ktoré je Krajský súd Trnava povinný [REDACTED] vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

5. [REDACTED] priznáva trovy konania/právneho zastúpenia vo výške 441 €, ktoré je Krajský súd Trnava povinný zaplatiť na účet splnomocneného advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

10.1 Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10.2 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

11.1 Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

11.2 Podľa § 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

12. Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a sudy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene.

12.1 Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

12.2 Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

12.3 Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

III.

13. Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta porušenie svojho základného práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe garantované prostredníctvom čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, v ktorom označený súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti väzobnému rozhodnutiu prvostupňového súdu.

14. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú (ústavnú) sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež namieta, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo (aj) k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

17. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti, poukazujúc na svoju konštantnú judikatúru, uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktoré garantujú osobnú slobodu. Z uvedeného vyplýva, že čl. 48 ods. 2 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľ tiež namieta, je v trestných veciach v zásade aplikovateľný len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného voči konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy totiž zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty (základného) práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu, a preto sa na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikujú špeciálne ustanovenia o osobnej slobode vyplývajúce z čl. 17 ústavy a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ústavy a naň nadväzujúce ďalšie články siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (vrátane čl. 48 ods. 2, pozn.), garantujúce právo na súdnu ochranu (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010).

18. Vychádzajúc z uvedeného, z dôvodu, že na vec sťažovateľa (týkajúcu sa rozhodovania o jeho väzbe, pozn.) je *ratione materiae* neaplikovateľné ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe garantované prostredníctvom čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy

19. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti považuje najskôr za potrebné poukázať na skutočnosť, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadu výslovne ustanoveného v § 89 tohto zákona. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

19.1 Vychádzajúc z uvedeného, keďže sťažovateľ v petite (ako aj v odôvodnení, pozn.) svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených základných práv výlučne postupom krajského súdu v napadnutom konaní, a nie aj postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu (napr. pri predkladaní veci krajskému súdu na účel rozhodnutia o podanej sťažnosti, pozn.), ústavný súd mohol z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti preskúmať len postup krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá.

20. V súvislosti so sťažovateľom namietaným nedodržaním požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodnutie o jeho väzbe ústavný súd tiež poukazuje na svoju

konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že obsahom čl. 17 ústavy týkajúceho sa práva na osobnú slobodu je tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne a urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

21. Ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Trestnému poriadku. Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene (resp. neodkladne) je vyjadrená výslovne v už citovanom ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku a v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby aj v už citovanom ustanovení § 79 ods. 3 Trestného poriadku.

21.1 Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti pritom už opakovane uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlivosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06).

22. Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa zistil, že po podaní sťažnosti sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Tp 69/2018 z 29. októbra 2018, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá, bola vec predložená sťažnostnému (krajskému) súdu 5. decembra 2018. Krajský súd po zamietnutí sťažnosti uznesením sp. zn. 5 Tpo 106/2018 zo 17. decembra 2018 vrátil spisový materiál okresnému súdu 3. januára 2019. Označené rozhodnutie krajského súdu následne doručoval stranám konania okresný súd, pričom sťažovateľovi bolo doručené 4. januára 2019 (ako to vyplýva aj z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, pozn.).

23. Zo skutočností uvedených v predchádzajúcom bode tohto uznesenia vyplýva, že krajský súd v napadnutom konaní rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu

prvostupňového súdu na dvanásť deň od prevzatia veci do svojej dispozície, pričom spisový materiál vrátil okresnému súdu na účel ďalšieho postupu v konaní v rámci lehoty jedného mesiaca (od prevzatia veci). Ústavný súd preto, zohľadňujúc svoju už poukazovanú stabilnú judikatúru, konštatuje, že v kontexte požiadavky na neodkladné rozhodnutie o väzbe bol postup krajského súdu v napadnutom konaní, výlučne ktorý sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napáda, z ústavného hľadiska akceptovateľný.

23.1 Uvedený záver ústavný súd vyslovuje napriek možnej výhrade, že krajský súd doručil (vrátil) spis okresnému súdu na účel ďalšieho postupu v konaní (vrátane doručenia uznesenia krajského súdu stranám konania, pozn.) až na sedemnásť deň po tom, čo rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu prvostupňového súdu. Podľa názoru ústavného súdu je totiž v tejto súvislosti relevantná skutočnosť, že proti uzneseniu krajského súdu, vydanému v napadnutom konaní, už nebol prípustný riadny opravný prostriedok, a preto pre reálne naplnenie požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe sťažovateľa bolo kľúčové samotné rozhodnutie o jeho sťažnosti proti väzobnému uzneseniu okresného súdu, a nie až moment, keď mu bolo uznesenie krajského súdu doručené (m. m. II. ÚS 376/2017).

24. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom konaní nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa garantovaných prostredníctvom čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2019